

при падането въ една миша дупка, та го строши. Затова го заклаха, та и на насъ падна месо много евтино.

— Ами какви сж тия тухли тукъ? — попита ленивецътъ, който едва, следъ като се бѣше наялъ, забеляза нареденитѣ и наскладирани наоколо сурови и печени тухли.

— Ние сме ги правили, — отвърна съседътъ му.

— Значи, вие сте тухлари?

— Да. Ти чакъ сега ли разбра?

— Чакъ сега. Отначало се чудѣхъ, защо сте изпоцапани съ калъ.

— Искашъ ли и тебе да научимъ да правишъ тухли?

— Лесно ли е?

— Не е лесно, ама какъвто изглеждашъ якъ — добъръ тухларъ би станало отъ тебъ.

— Щомъ не е лесно — не ми и говорете.

— Но тая работа храни толкова души, — отвърна тухларътъ.

— Работа ли е — не ми я хвали — каза натъртено ленивецътъ.

Наядоха се набърже тухларитѣ. Станаха пакъ — да продължатъ прекжснатата работа. Единъ отъ тѣхъ каза на другитѣ: „Добро момче изглежда, ама много е мързеливо. Затова ще го науча да работи, та да ме благославя после баща му.“

Обърна се тухларътъ и заговори на изправената до вратата тояга: „Слушай, тояжко, днесъ да съберешъ всичкитѣ изсѣхнали тухли, защото ако не направишъ това, ще те строша по гърба на това момче.“

Разбира се, че тоягата не се мръдна отъ мѣстото си, и вечеръта тухларътъ я строши по гърба на ленивеца.

Обърна се веднага следъ това къмъ изправената до стената кобилица, каза ѝ: „Кобиличко, вземи котлитѣ и веднага иди на рѣката за вода, или ей сега ще те изправя по гърба на това момче.“

Ленивецътъ, чийто грѣбъ бѣ кабардисалъ отъ боя като тѣсто, започна да се моли: „Иди, кобиличко, защото мене ще боли отъ това.“ Но кобиличката нито чу, нито се мръдна. Видѣ ленивецътъ, че тя не ще тръгне сама, взе я, нарами котлитѣ, отиде на рѣката, донесе вода. Разбра, че може да работи, следъ като цѣла нощъ носи вода.

На другия день го научиха да прави тухли. А щомъ се мръкна, заспа и спа като праведникъ чакъ до сутринъта.